

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

.....
 ΦΥΛΛΟΝ 24. Ο Σεπτεμβρίου 15.
 .....

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Εκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	"	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	"	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	. . . . .	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας		4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	. . . . .	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰουλίῳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	4.	

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπινομοῦντα, οἰουδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμὴν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὄλην γραρικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιθετοὶ καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημικὴν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, ευπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὗρισται τὸ Γαλλικόν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὡραίων εἰκονογραφίων — καὶ τιμᾶται, δεμίον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελφόν 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἱστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμᾶται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 4: 15. — 2: 30 καὶ 3. κατ' ἑκατομμύριον ἑκαστον ἀντίτυπον.

Ὅτις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 εἰς ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὕρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θάλασσα ἢ χεῖρα ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous. —

Αἱ παραγγελαὶ γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΔΥΟ ΝΥΚΤΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴσθ' ἀριθ. 20)

διότι μὲ καταθέλουσιν οἱ εὐφραδεῖς φλόγγοι τῶν ἐξερχόμενοι ὑπὸ τοὺς κρεμαστοὺς μύστακας τῶν, ἂν καὶ δὲν ἐννοῶ λέξιν. . . . .

Ὀλίγα μόνον βήματα καὶ ἰδοὺ εὐρέθην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος σκότος βαθύ κυριεύει τὰ πάντα, ὁ οὐρανὸς καλύπτεται μὲ νέφη πυκνὰ καὶ χιῶν πίπτει κατὰ νηφάδας. Διαπλέομεν τὴν Προποντιίδα ἢ τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ χαρῆ τῆς μαύρης νυκτὸς τὰ θέλητρα ἐν ὥρᾳ χειμῶνος; ἐγὼ δὲν ἀναδέχομαι τὴν ἐπὶ μακρὸν περιγραφὴν τῆς, διότι ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔστιν καὶ ἔτρεμα ὄλος ὡς ὁ Κάιν' ἰδοὺ δὲ πᾶν ὅ,τι ἀντελήθη.

Βορρᾶς σιγαλὸς μῶλις ὠθεῖ μικρὰ κύματα βευματώδη πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας τὰ φωσφορικὰ ζωῖφια συνταρασσόμενα, διαλάμπουσιν ὥσπερ σπινθῆρες. Σχίζει τὸ κάτοπτρον αὐτῆς τοῦ ἀτμοκινήτου ἢ σιδηρᾶ πύργου, καὶ ὁ ἀφρὸς ἐκείνης συνεχόμενος ὅπισθεν μὲ τῆς μηχανῆς τὰς συνταράξεις, διαγράφουσι τὴν κατευθεῖαν γραμμὴν τῆς διευσθύνσεως, ἣν τηρεῖ μετ' εὐλαθείας ὁ ἄγρυπνος τοῦ πηδαλιούχου ὀφθαλμὸς.

Ἢ, πόσα, πόσα δὲν εἶχε νὰ αἰσθανθῆ μία ῥομαντικὴ ψυχὴ, καὶ τί δὲν ἤθελεν ἐμπνευσθῆ εἰς ἀληθῆς ποιητῆς, εἰς τῆς πραγματικῆς αὐτῆς νυκτὸς τὰ χιωνόφερτα νέφη!

Δι' ἐμὲ ὅμως, κατὰ μέρος αἱ ῥομαντικότητες, καὶ αἱ μακρὰ περιγραφὰ εἰς ἄλλοτε, ἐν ὥρᾳ γαλήνης ἀλλὰ τοιαύτην ὥραν καὶ ἐν ὑπαίθρῳ, ἄς νὰ μὴ! προτιμῶ νὰ βοφήσω ἐν ποτήριον τέφου διὰ νὰ προλάβω τὸ πλευρήτωμα τοῦ ὁποίου τὰ προανακρούσματα αἰσθάνομαι εἰς τῶν ἐδόντων μου τοὺς βρυγμοὺς, διότι τὸ ψῦχος τοσοῦτον εἶναι ὀδυρμὸν, ὥστε διαπερᾶ μέχρι ὀστέων, κατὰ δὲ τοὺς κανόνας τῆς εὐζωίας μετὰ τὸ τέτ, καὶ ὅταν εὕρισκεται τις εἰς ταξιδίον ἢ δὲ ὥρα εἶναι ὡς ἡ ἐνδεκάτη καλὸν καὶ τὸ κατακλίνεσθαι, — ὁ ὕπνος, λέγουσιν, τρέφει μάγουλα, ἂν καὶ ξεγυμνόνῃ . . . — καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εὕρισκω ἐσφαλμένην τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς τὸν δυναμένον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Πλὴν ὁ ὕπνος . . . ὁ γλυκὺς ὕπνος, τὸ βάλσαμον τῶν ἡμερησίων τοῦ ἀνθρώπου πληγῶν, δὲν εἶναι δι' ὅλους καὶ πάντοτε ἡ γαλήνη τοῦ πνεύματος, διότι πᾶν ὅ,τι παρῆξεν τῆ ψυχῆ ἡμῶν ἐντύπωσιν ζωηράν, ἀντανακλάται καθ' ὕπνον, καὶ σπάνιον εἶναι νὰ μὴν

ὄνειρευθῶμεν ὅ,τι μᾶς συνεκίνησε τὴν προτεραιάν, εἴτε λυπηρὸν, εἴτε εὐάρεστον.

Συνήθως, λέγουσιν — ὁ ὕπνος εἶναι ἀνάπαυσις — σύμφημι· δι' ἐκείνους, οἵτινες γαλήνιοι διήλθον τὴν ἡμέραν ἐκείνην· παρατηρήσατε ὅμως τὸν χαρτοπαίκτην ὀπόσους, ἄσσοις καρῶ, βλέπει νὰ τῷ ἀρπάξουσιν ὡς μορμολύκεια τοὺς σωροὺς τοῦ χρυσίου του μέχρι καὶ τοῦ ἐπενδύτου του. Ἰδέτε τὸν φιλόδοξον, ὄνειρεύεται παράσημα, ἐπωμίδας, τρίπτυχα, στεφάνους καὶ δάφνας. Τὸν ζηλότυπον, συνδυάζει εἰς ἑαυτὸν ὅσας γυναικείας ἀπιστίας, διὰ νὰ μὴ εἶπω πανουργίας, ἀνέγνωσε. Τὸν ἐρώντα . . . . Τὸν δυστυχή τέλος, τὸν μὴ ἔχοντα δοῦναι τῇ ἐπαύριον, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τοῖς τέκνοις αὐτοῦ, ὅποια ὄνειρα, ὅποια συνταράξεις τὸν τυραννοῦσι, ἂν μόλις ἤθελε κλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέτε μοι, παρακαλῶ, ἂν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γεύονται τῆς μακαριζομένης τοῦ ὕπνου ἀναπαύσεως, καὶ ἂν δι' αὐτοὺς ὁ ὕπνος δὲν εἶναι πόνος καὶ πόνος θανάτου· μολοντί αὐτοὶ, καὶ μόνοι αὐτοὶ, οἱ κολασμένοι τοῦ κόσμου τούτου, ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ γνωρίσωσι τὴν αἴθλην, τὴν θεῖαν αὐτὴν διατροφὴν. Πλὴν — ἄθλα καὶ κρύφια, κύριε, δόξα σοι — ἡ ἀνάπαυσις εἶναι διὰ τὸν ὑπερευτυχοῦντα, τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἀνησυχεῖ, διότι τίποτε δὲν στερεῖται οὗτος· τὸ ὕδωρ βρέει πάντοτε ἄφθονον ἀφ' ἧς ἐχάραξε τὸν αἰλάκα του.

Καὶ ἐγὼ τοῦ ὁποίου ὁ αἰλάξ δὲν ἐχαράχθη, διότι ἡ πηγὴ μου ἔτυχε στεῖρα, τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν ἀνεπαύθη· ἀένας διαπλὴν ἠγέρθη ἐν τῇ κεφαλῇ μου, μόλις οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐπεκλείσθησαν διὰ νὰ μὴ βλέπωσι τὰ ἐνοχλητικὰ ἐκεῖνα τῆς βρυθυμίας ποικιλόχρου μυγάρια. Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐταραττόμην, ἀκάνθας εἶχεν ἡ στρωμνὴ μου καὶ συστρεφόμενος ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἀπέδιδα εἰς τοῦτο, εἰς ἐκεῖνο τὸ αἶτιον, πλὴν εἰς καὶ μόνος λογισμὸς ἦτο τὸ κέντρον τῶν περιστροφῶν μου . . . . .

Περὶ τὴν αὐγὴν, κατασιγάσασα ἡ ἠθικὴ αὐτὴ ἀνεμοζάλη, καὶ ἡ πρώτη εἰσελθοῦσα τοῦ ὕπνου ἀκτίς φωτίσασα τὴν ζωφερὰν ἀτμοσφαιραν τῶν ἰδεῶν, μοι παρήξαν καθαρῶτατον ὄνειρον, ἐξερχόμενον τῆς ἐλεφαντίνης πύλης τοῦ κρανίου μου, καὶ ἰδοὺ τί εἶδα.

Εἶδα, ὅτι ὁ Βρατσάνος (δηλαδὴ ἐγὼ) καθήμενος ἐπὶ τινος πέτρας ἐκκοπέσης ἀπὸ βράχου ὑπερμεγέθους, ἐθεώρουν ἐκείθεν τὰ ἀχανῆ πέλαγος, πρὸς τοῦ ὁποίου τὸ τέρμα ἐφαίνετο, ὅτι προσήγγιζον ἐνούμενοι τοῦ οὐρανοῦ οἱ θόλοι. Ἰπὲρ ἐμὲ ἴστατο ἀνὴρ πολὺς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν γενειάδα, ἐντεταμένην ἔχων τὴν χεῖρα δικτυκῶς καὶ διὰ τοῦ ψυχροῦ βλέμματός του μοὶ ἔλεγε, — Διαβῆθι τὸ πέλαγος τοῦτο, βιάδιζε! — Ἡ προσταγὴ του αὐτὴ ἦτον ἀνέκλητος, εἶχε τι αὐθεντικόν. Ἐστρεφόμενὴ πρὸς αὐτὸν ἰκτικῶς, τὸν παρεκάλουν νὰ παρητεῖτο τῆς προσταγῆς του· ἀλλ' ἐκεῖνος εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θεῖαν ἔμενεν ἀκίνητος, ὡς ἄγαλμα μαρμάρου ψυχρόν. Παρφερόμην, ἐδάκρυζα, ἐπιπτα εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐπροσπάθουν νὰ μαλαξῶ τὴν καρδίαν του, ψαύων τὰ γόνατά του· ἀλλ' ὦ, τῆς Μοίρας! βράχον ἔψαυα εἰς τὸν

μετεβάλλετο, ἐφ' οὗ ἐπιχειρῶν νὰ ἀναρριχθῶ, κατεκυλιόμην καὶ ὡς διὰ μαγείας εὐρισκόμην καθήμενος ἐπὶ τῆς πέτρας μου, ἔχων κατ' ἐναντί μου τὸ πέλαγος καὶ ὑπὲρ ἐμὲ τὸ ἄγαλμα εἰς τὴν αὐτὴν θεῖαν, καὶ φέρον διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ βλέμματος τὴν αὐτὴν προσταγὴν.

Ἰπῆκουσα, ἠγέρθη μὲ βαρὺν στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας καὶ εἰσῆλθα εἰς τὸ καταδειχθέν μοι πέλαγος. Ὅποια πλάνη! Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις κατέλαβέ με, διότι εἰς τὰ πρῶτα μου βήματα, εὐρον, ὅτι ἀντὶ πέλαγους ὕγρου εἰς ὁ ἀφεύκτως ἐμελλε νὰ καταθυθισθῶ, ἐξετυλύσσετο ἔδαφος πελαγαίου κατόπτρου. Ἐσκίρτων καὶ ἐβάδιζα, ἔκυπτα καὶ συνάζων τὰ διεσπαρμένα τῆς θαλάσσης κογχίλια, ἐπαίζα δι' αὐτῶν καὶ δια τῶν ἀνθέων τῆς ἐμβόρουν δέσμας καὶ στεφάνους, δι' ὧν ἐκοσμοῦμην. Κατεβέβηχθην καὶ σχεδὸν παράφορος ἔσπευδα νὰ φθάσω εἰς τὸ καταδειχθέν μοι σημεῖον, στρεφόμενος ἐνίοτε πρὸς τὸν ἐπιτάξαντα τὴν διάβασίν μου ταύτην, ὅπως τὸν εὐχαριστήσω διὰ νευμάτων περὶ ὧν μοὶ ἐπρομήθευσε τέρψων, πιστεύων, ὅτι κογχίλια καὶ ἄνθη συνάζων, ἐμελλα νὰ φθάσω τοῦ οὐρανοῦ τοὺς θόλους τοὺς τόσον ἐγγυς . . .

Πλὴν, μαῦρη μοῖρα! εἰς τὰ δευτέρά μου βήματα, καὶ ἠσθάνθη κλονισμοὺς, τριγμοὺς καὶ τὸ κάτοπτρον ἤρρησε νὰ ραγίσῃ ὑπὸ τὰ νεανικά μου σκιρτήματα· κατέσειλα τότε τὰς ὀρμάς μου καὶ προσεκτικώτερος ἐξηκολούθησα μετὰ τινος δειλίας τὴν πορείαν μου ἀποφεύγων νὰ πκτῆσω τὰ μέρη, ὅσα ὑπέθετα εὐθραστότερα καὶ ἔτοιμα νὰ διαρραγῶσι. Μάτην ὅμως, αἱ ραγάδες ἐθαθύνοντο, καὶ τεμάχια ἐκκοπτόμενα ἄφινον νὰ ἀναπηδᾷ ὕδωρ, εἰς ὁ οἱ πόδες μου ἐνίοτε κατεβρέγοντο — Αἴρνης ἐν τρόμῳ καὶ ἀμηχανίᾳ εὐρέθη ἀπομεμονωμένος ἐφ' ἐνὸς τεμαχίου ὡσεὶ πάγου, περικυκλωμένος πανταχόσε ἀπὸ ὕδατα. Ἄνεμος σφοδρὸς ἠγέρθη τότε, ὁ οὐρανὸς ὁ τόσον αἶθριος συνεσκοτίσθη ἡ θάλασσα περὶ ἐμὲ ἐταράσσετο καὶ ἐγὼ κλειδονιζόμενος ἐταλαντευόμην ἐπὶ τοῦ ἡμιβεθυθισμένου στηρίγματός μου, καὶ ἐκινδύνευσα νὰ καταπέσω ἐντεῦθεν ἢ ἐντεῦθεν. Ἄγνω ὅμως πῶς, καὶ ἰδοὺ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ μου μήποτε καὶ ὑπὸ τῆς ἐγερθείσης θυέλλης παραφερθῶ, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, κατέπεσα ἐκτάδην ἐπὶ τῶν κυμάτων ἀλλ' ἐξύπνησα ἀνάσκελα ἐπὶ τῆς κλίνης μου. — Ἐξηγήσατέ μοι τώρα οἷς τὸ ὄνειρόν μου τοῦτο, ἂν ἀνεγνώσατε τὸν ὄνειροκρίτην . . . . .

Δὲν ἤμην μόνος· παρ' ἐμὲ δύο ὕπνωττον γάλλοι περιηγῆται, ὡς ἔμαθα, τοὺς ὁποίους ἂν ἐβλεπέ τις, βεβαίως ἐκ μόνης τῆς ἀναπνοῆς ἤθελεν ἐννοήσει, ὅτι ἔξων· λήθαργος βαθὺς κατεῖχεν αὐτοὺς καὶ ἡ ἀναπνοὴ των ἦτο βαρεία. Εἶχον δικαίον· τίς περιηγούμενος, (διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ καθ' ὕπνον περιηγούνται) δὲν ὑπνώττει, κατόπιν δειπνοῦ καλοῦ καὶ δύο φιαλῶν ἀκράτου διὰ νὰ συγκυρῶνται τὸ πνεῦμα καὶ ἐνδυναμοῦται εἰς τὰς ἐντυπώσεις του;

Παράδοξον ὅμως εἶναι, πῶς κατώρθωσαν νὰ ἐξυπνήσουν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος· οἱ διαβολεμένοι αὐτοὶ φράγγοι νομίζεις, ὅτι εἶναι μηχαναὶ τονιζόμεναι, τοσοῦτον κανονικῶς καὶ μετὰ ρυθμοῦ βαδίζουσι καθ' ὅλα . . . .

Παρ' ἐμὲ λοιπὸν ἔκειντο αὐτοί, ὑπὲρ ἐμὲ δὲ εἰς νέος δεκαπενταετῆς ῥώσσοσ, αἰχμάλωτος τῶν Γάλλων κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Μαλακῶφ, καὶ μεταβαίνων ἤδη εἰς Παρισίους, ἐλεύθερος ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του.

Αἶ, φίλοι, ὁ νέος οὗτος ὑπολογαγὸς, δὲν εἰξεύρω τίνος συντάγματος τῆς ἐπικουρικῆς φρουρᾶς τῆς Σεβαστουπόλεως· καθόλην τὴν νύκτα ἄυπνος μόλις ἀπεκοιμάτο καὶ ἔντρομος ὄλος κατεπῆδα τῆς κλίνης του ὑπὸ φοβεροῦ ὄνειρου ταρασσόμενος, καὶ ὡς ἂν ἡ σάλπιγξ τοῦ ἄρεως ἐκάλει αὐτὸν εἰς θέσιν μάχης, τὸν ἔβλεπεσ νὰ δράττη τὰ ὑποδήματά του, νὰ ζητῆ τι καὶ νὰ μὴν εὐρίσκη, νὰ ἔρμαῖ πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ εὐρίσκων φραγμὸν τὸ κλειθρον νὰ ἐξυπνᾷ ἐκεῖ, καὶ συνερχόμενος νὰ ἐπαναπίπτῃ ἔντρομος ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἡ σκηνὴ αὕτη, ἥτις κατὰ πρῶτον μὲ ἐθοροβήσεν, ἐπανελήφθη καὶ δεύτερον, ἀλλ' οὐδέποτε εὐρίσκειν ὅ,τι ἤθελεν ἐζήτησ δὲ, ὡς ἐξηγήσαμεν ἀκολούθως, τὴν πανοπλίαν του, ὅπως παραταχθῆ κατὰ τοῦ ἐφορμουντος ἔχθρου. Τέλος ἐγείρεται καὶ τρίτον ὀρμητικώτερον, ἀρπάζει τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τὸ περᾶ εἰς τοὺς πόδας του· τὸ πανταλῶνιον καὶ τὸ φορεῖ ἐπενδύτην· λημβάνει τὸ παρακείμενον μέγα ὑπόδημα τοῦ γάλλου περιηγητοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ παραγεμίξῃ μὲ πᾶν τὸ προσκυχὸν ὡς *καραβίαν*, τρητῶν τὸν ρυθμὸν τῆς δωδεκαχρόνου γομώσεως, καὶ ἐνθ' τὸ ῥίπτει ἐπ' ὤμου, ἴσταται πρὸς στιγμὴν καὶ θεωρεῖ ἑαυτὸν τὶ τὸν ἔλλειπει· βλέπει λοιπὸν, ὅτι ἔχει ἀνάγκην ξίφους καὶ περικεφαλαίας· δράττει ἐκ τῆς γωνίας ἐν μέγα ἀλεξιβροχον καὶ τὸ κρεμᾶ διὰ σπάθην, καὶ περινεφαλαίαν, δὲν εἰξεύρω τι . . . καὶ τὸ καθίζει ἐπὶ κεφαλῆς του· καὶ μὲ φωνὴν Ἄρεως ῥίπτεται ὡς ἐφ' ἵππου ἐπὶ τῆς ῥάχως ἑνὸς τῶν γάλλων περιηγητῶν, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεγείρετο μὲ πρόθεσιν νὰ καθησυχάσῃ τὸν ὑπονοσῆται . . .

Φαντασθεῖτε δὰ τότε, τί κραυγαί, ὅποια σύγχυσις, ἀπὸ μέρους καὶ τῶν δύο· τοῦ μὲν ῥώσσοσ θριαμβεύοντος, τοῦ δὲ γάλλου περιφόβου γενομένου διὰ τὸ ἀπροσδόκητον. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ ἡ ταραχὴ τῶν ἦτο μεγίστη ἀγνοοῦντες τί συνέβαινε.

Τότε δὴ ἤρξατο κωμικωτάτη παράστασις. Ἐκεῖ ἔβλεπεσ τοὺς ναῦτας ὀπλισμένους καὶ ταπτομένους εἰς θέσιν μάχης, ἄλλοι πρὸς κατάρθεσιν ἐνδεχομένης πυρκαϊᾶς, ξίφη καὶ ἀντλίας νὰ περιφέρωνται ἀπὸ φυσιογνωμίας περιέρρους, ἐνδυμασίας δὲ καὶ εἰκόνας ἐπιβατῶν τὰς ὅποιας ἂν ἔφερὲ εἰς ἐπὶ θεατρικῆς σκηνῆς τίποτε κωμικώτερον.

Παρίστατο εἰς περιετυλιγμένους τὸ ἐφάπλωμά του καὶ μὲ χροιάσστακτωμένην ἐκ τοῦ φόβου, ἐπίστευες, ὅτι ἔβλεπεσ τὸν Λάζαρον ἀνεγείρομενον.

Ἄτερος ὀλόγυμος, μὲ μόνον τῆς νυκτὸς τὸν χειτῶνα καὶ τὴν κόμπην ἀτάκτως ἀνορθωμένην, παρῶδει τὸν Σκῶτον στρατιώτην τοῦ ὀπλίαν.

Τρίτος τὸν νυκτικὸν λευκὸν σκούφον του μέχρι λαιμοῦ φέρων, καὶ ἀρλεκινικὸν κοιτωνίτην, ἀνυπόδητος, μὲ στόμα χαινον καὶ ὀφθαλμοὺς δύο ἐξογκωμένους, τοὺς ὁποίους ἔτριβε συνεχῶς, ὅπως ἀφαιρέσῃ τὴν ἐπ' αὐτῶν συσσωρευμένην ὕλην, παρίστα τῆς κωμωδίας τὸν βλάκα.

Κωμικώτερον ὅμως πάντων μοῖ ἐφάνη τὸ ἐξῆς ἐπισόδειον.

Μεταξὺ τοῦ φύρδην μίγδην σωροῦ ἐπιβατῶν καὶ ναυτῶν διεκρίνετο κεφαλὴ τις φέρουσα γυναικεῖαν καλύπτραν μὲ πολλοὺς καὶ ὀραίους στολισμοὺς, ὁμοίαν ἐκείνης δι' ἧς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἐκαλύπτετο ἡ ὀραία κεφαλὴ τῆς Ἀγγλίδος. Ἐπίστευσα, ὅτι τῷ ὄντι ἦτον ἐκείνη καὶ ἐπροσπάθει νὰ πλησιάσω ὅσον ἐνδέχετο — ἀλλ' ὅποια ἰδέα! μόλις δύο ἔκαμα βήματα, καὶ βλέπω αἰφνης τὸ σῶμα ὅπερ ἔφερε τὴν ῥηθείσαν στολισμένην κεφαλὴν, νὰ γίνῃ ἀνάρπαστον ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ μετὰ καγχασμῶν γέλωτος καὶ πολλῶν *οὐρα α α α* νὰ περιφέρεται ὡς ἐν θριάμβῳ ἐντὸς τοῦ μεγάλου θαλάμου. Ἐνόμισα τότε, ὅτι κάτι τι ἀπεκόπη τῆς καρδίας μου καὶ τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, πιστεύσας, ὅτι τὴν κόρην διέσυρον οὕτω. — Ἐγείνα ἔξω φρενῶν καὶ ἐρρίφθην νὰ ἀρπάσω ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὸν αὐθάδη ἐκείνον, ὅστις ἐκράτει μεταίωρον τὸ λεπτοφυὲς ἐκεῖνο σῶμα — Ὅμοιος λοιπὸν τῷ ἱππότη Δὸν Κισούτῳ — ἤρπασα ἐν τῇ παραφορᾷ μου τὴν φέρουσαν τοὺς στολισμοὺς κεφαλὴν, τὴν ὁποῖαν οἱ φέροντες ἄφησαν νὰ πέσῃ μετὰ τοῦ σώματος ἐκτάδην ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ κειμένης μεγάλης τραπέζης.

Φαντασθεῖτε ὅμως καὶ πάλιν τὴν ἐκπληξιν, τοὺς μέχρι δακρύων γέλωτάς μου, ὅταν μία ὠχρὰ ἀκτίς τῆς λυχνίας ἐπιπεσοῦσα εὐεργετικῶς κατέδειξέ μου, ὅτι τὸ κωμωδοῦμενον πρόσωπον, ἀντὶ γυναικὸς ἦτον ἀνὴρ· καὶ εἰς τῆς νυκτὸς τὰ μελανὰ χρώματα ἀνεγνώρισα τὸν πατέρα τῆς Ἀγγλίδος, ὀλόγυμον ὡς ἀθλητὴν, μὲ μόνην τὴν φλανέλαν του καὶ τῆς θυγατρὸς του τὴν καλύπτραν, νὰ προφέρῃ μὲ λάρυγγα βραγχώδη τὸ αἰώνιον — *God—dam* — καταφέρων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ θεοφόβεραις γρονθιαῖς μεθυσμένας.

. . . . . Τέλος ἀφίαν τοῦτον, εἶδαμεν καὶ ἐπάθαμεν, ὡς λέγουσι, νὰ ἀποχωρήσωμεν τὸν γάλλον, ἂν ἐνθυμείσθε, ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ ῥώσσοσ, νομίζοντος ὅτι ἱππεύων ἐμάχετο πρὸς ὄλους ἡμᾶς καὶ πότε διὰ τῆς ὑποθετικῆς *καραβίνας* του ἐπυροβόλει καθ' ἡμῶν ἐπιφρονῶν — *μποῦμ* — ἀναπληρῶν οὕτω τὸν κρότον τοῦ ὄπλου· ποτὲ δὲ *ξεσπαθῶν* διὰ τοῦ ἀλεξιβρόχου, ἐθέρριξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς διακοσμοῦντας τὸν θάλαμον ὕελους, ὁ *ρεν—γκλιτισμός* τῶν ὁποίων ἀπετέλει θόρυβον ὡσεὶ ὄπλων συγκρουομένων, εἰς ὃν ἀντὶ νὰ ἀφηνιᾷ ὁ ἵππος, ἐμαίνεται ὁ ἀναβάτης.

Φανερόν ἤδη, ὅτι τὸ πρόγευμα μόνον παρατιθέμενον, ἠδύνατο νὰ μᾶς ἀποστομῶσῃ· διότι εἶχομεν νὰ λέγωμεν τόσα τῆς νυκτὸς ἐκείνης συμβάντα· καὶ ἀπίθανα, ἴσως φαίνονται μῦθοι, περιέχουσιν ὅμως τὴν ἀλήθειάν των, ὡς ἐκεῖνοι περικεκαλυμμένην, ὥστε ἂν ἐκκαθαρίσσετε ταῦτα, θέλετε εὖρει γυμνῆν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὕλην τὴν ἀλή-

θειαν, ἥτις ἀμφιβάλλω ἂν θά ἀρέσῃ κατὰ συνήθειαν κοινωνικὴν τοῦ αἰῶνος εἰς ὃν ζῶμεν. — Καὶ πιστεύω συμφωνεῖτε, ὡς ἔλεγε τις, ὅτι τὸ μέγα ἐλάττωμα τῆς ἐποχῆς ἡμῶν εἶναι, ὅτι ἐσυνηθίσαμεν νὰ ἐπιζητῶμεν τὸ ἐπιτετηδευμένον καὶ φαντασιώδες, καταφρονούντες τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀνεπιτήδευτον. Καὶ καθόσον ἡ κοινωνία ἡμῶν ἀποδύεται τὸν ποιητικὸν πέπλον, τοσοῦτον αἱ ὀργῶσαι φαντασίαι (πρὸς τιμὴν μου) ζητοῦσι τὰ παράδοξα καὶ ἀσυνήθη, ἅτινα ὀσημέραι ἐξωριζόμενα ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κόσμου καταφεύγουσιν εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰς μυθιστορίας. — Ἐντεῦθεν ὁμως, ἡ γοητευτικὴ ἐκείνη πλάνη διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν ἐξωτερικῶν χαρακτήρων, πρὸς πᾶν τὸ περιστοιχοῦν αὐτούς. . . .

Δικαιοῦμαι λοιπὸν διὰ τῶν ὀλίγων τούτων πληρέστατα ἀπέναντι ὑμῶν, ἂν ρομαντικὰς εὔρετε τὰς ἐντυπώσεις μου πρὸς τὰς ὁποίας ἤθελα ἴσως προσθέσει πολλά, ἂν καλοκαίρια ὀδήγει τὸν πλοῦν ἡμῶν. — Πλὴν φαίνεται, ὅτι τῆς νυκτὸς τὰ συμβάντα τὰ διαταράξαντα τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, διετάραξαν καὶ τὸν Πόντον. — Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας βορρᾶς ἐφόσα σφοδρῶς — capable à decerner tous les boeufs καὶ χιονώδης βροχὴ καταπίπτουσα βραδέως καλὴ ἦτο νὰ διαπεράσῃ καὶ τοῦ γαῖθάρου μὲ σιγῶρεσι τῇ προβιά. — Ὡστε ἀδύνατον ἢ μᾶλλον ριψοκίνδυνον ἤθελεν εἶσθαι καὶ μόνην τὴν μύτην του νὰ προβάλλῃ τις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Διημερεύσαμεν ὅθεν ἀναγινώσκοντες, τρώγοντες, κοιμούμενοι καὶ εἰτι ἄλλο ἤθελέ τις νὰ πράξῃ πρὸς παρέλευσιν τοῦ κακοῦ καιροῦ, εἶχε τὴν ἄδειαν καὶ τὴν εὐκαιρίαν, ἀρκεῖ τὰ μέσα νὰ διευκόλυνον.

Ἐγὼ χάρις εἰς τὴν μονότομον τῶν ἰδεῶν μου βιβλιοθήκην ἀπεκοιμήθην ταχέως καὶ ἐξύπνησα ἀργά, δηλαδὴ ἀκριβῶς περὶ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐσήμανον τοῦ στομάχου μου τὰ ζωηρὰ σκιρτήματα ἐγερθεὶς τότε εἶδον διὰ τῆς ὑλοσφράκτου θυρίδος τοῦ δωματίου καὶ ἀνεγνώρισα, ὡς καλὸς ναυηγός, ὅτι εὐρισκόμεθα μεταξὺ Τενέδου καὶ τοῦ τόπου ἐνθα ἐλοξάσθη ὁ Ἀγαμέμνων, ἀπεθεώθη ὁ Ἀχιλλεύς καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς διεσημίσθη· ἀλλὰ τὸ ἀτμοκίνητον δὲν ἐκινεῖτο καὶ ὀδυροὺς ποδοβολημάτων ἠκούετο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου ζωηρώτατος. Ἐν τῷ ἅμα ὡς ἀστραπὴ ἐρρίψθη ἐξω τοῦ δωματίου καὶ σχεδὸν ἀνυπόδητος εὐρέθην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὑποπτεῶν μῆποτε προσεκρούσαμεν κατὰ τοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῷ μέσῳ τῆς θέσεως ταύτης ὑφάλου. Καθησύχασα ὁμως ταχέως, ἀφοῦ εἶδα, ὅτι μικρὸς στολισκός γαλλικὸς παραμένων ἐκεῖ ἐπεμψε πρὸς ἡμᾶς τὰς λέμβους του καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ των ἐπιβάντες παρέδιδον τὰς ἐπιστολάς των καὶ τὰ ἐπίσημα τῆς ὑπηρεσίας ἐγγράφα.

Κατῆλθα καὶ μόλις δύο κοριὰ καὶ ἡ ἰδέα τῆς κατόπιν καλῆς τραπέζης ἠδυνήθη νὰ καταπραῖνῃ τοὺς φόβους καὶ τὸ βίγος μου — πρόσθετος ὁμως, ὅτι ἠβήσαν τὴν πείνα μου. . . Κατὰ τὴν ἐσπέραν, ταύτην ἢ τράπεζάν μας δὲν ἐκοσμεῖτο ὑπὸ τῶν αὐτῶν τῆς παρελθούσης προσώπων — ἡ ἄγγλις καὶ ὁ πατὴρ τῆς οὐτ' ἦσαν οὐτ' ἐφάνθησαν. . . τοὺς πολλοὺς κατετάραξεν ἡ τρικυμία μέχρι ναυτιάσεως

καὶ ἔμενον εἰς τὰς κλῖνας των ὥστε τῶν συνδαιτημένων οἱ στίχοι εἶχον ἐπὶ πολὺ ἀρεσθεῖ καὶ μόλις ἐμέτρα τις σποράδην δέκα ἢ δεκαπέντε ἄσθημα πρόσωπα — ἐξαιρουμένου ἑνὸς γάλλου λοχαγοῦ τῆς τιμῆς, μεταβάτης εἰς Κριμαίαν ἕνα πραγματοποιήσῃ τὸν βαθμὸν του, καθόσον ἀνήκεν εἰς μίαν τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν καὶ ἡ ἰδέα μόνη, ὅτι ἔρχεται ἐκ τῆς Κριμαίας, δηλαδὴ ἐκ τῆς παλαιστρας τῶν γιγάντων, ἤρει νὰ δικαιολογῇ τοὺς κομπασμούς του, τοὺς ὁποίους ἐπεδείκνυς ἀπὸ τῆς χρυσοκεντήτου αὐτοῦ μηλωτῆς, μέχρι καὶ τοῦ ἐστριμμένου ὡς ἄγγυστρον καὶ κηρωμένου του μύστακος· τὸ δὲ ἀγέρωγον βάδισμα καὶ τὸ βλέμμα του σοὶ ἔλεγον, ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἥρωσ τοῦ Μαλακῶφ — εἰς τὴν ἐκφρασιν ταύτην, εἶδα ἐπαναληθθέντα δύο πονηρὰ μειδιάματα, καὶ μικρὸς ψυθιρισμὸς σατύρας νὰ κινήσῃ τὰ σκωπτικὰ χεῖλη τῶν γάλλων ναυτῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων διέβαινον.

Παρεκεῖ ἴστατο νέος εὐειδής, χαριεὶς, ἡλικίας μόλις εἰκοσιπενταετοῦς· ἀναστήματος πελωρίου, λεπτοφυῆς ὁμως καὶ εὐστροφος, οὐτινος τὴν ὡς δακτύλιον ὀσφύν, ὁμολογῶ, ὅτι ἐξήλευσα, ὅτε ἐφαντάσθην, ὅτι περιεζωννύετο τὴν μακρὰν σπαθὴν του, διότι ἐκ τῶν ὀλίγων χαρακτηριστικῶν σημείων ἅτινα ἄφινε νὰ φαίνονται, ἐμάντευσα, ὅτι ἦτο ἐπίσης στρατιωτικὸς. Ἀπὸ περιεργείας ὀθοῦμενος ἠρώτησα τὸν ὑπέρτερον ὁποῖος τις ἦτο, καὶ ἔμαθα, ὅτι ἀνήκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἦτο Πρίγγιψ, ὅστις μεταίθῃ εἰς Κριμαίαν διὰ τὸ *cossime si ciama* διὰ νὰ καταδοξασθῇ.

Λοιπὸν ἐδείχθη γενναῖος, ἠρώτησα; — *Comme tout français* — ἤκουσα εἰς ἀπάντησιν, καὶ ἐνόησα, ὅτι ἐσιώπησα.

Ἠγέρθην τότε καὶ μὲ βῆμα βραδύ καὶ ἐσκεμμένον ἐρρίψοκινδύνευσα νὰ κάμω τὸν μέχρι πρῶρας τοῦ ἀτμοπλοίου περίπατον καὶ διὰ μίαν στιγμὴν μοὶ ἐφάνη, ὅτι εἶδα ἐκ τῆς ἀνοιγομένης ὀπῆς τοῦ δευτέρου θαλάμου, — ὅτι εἶδα ὡς πρὸ πανοράματι τὸ πεδῖον τῆς μάχης τοῦ Μαλακῶφ. Διακόσιοι περίπου στρατιῶται πάσης τάξεως παρέστησαν ἐνώπιόν μου ἐκτρώματα ὑπὸ τῶν πληγῶν καὶ οὐχὶ ἀνθρώποι· εἰς τὸν μὲν ἔλπειον οἱ πόδες, εἰς τὸν δὲ αἱ χεῖρες, ἄλλου τὸ κρανίον συντετριμμένον, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκβλητοὶ. Ἀλλ' ἡ καρδία μου δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ἐξῆς θεῶν. . . .

Φαντασθεῖτε ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ὁποίου νὰ ἐλλείπωσι δύο πόδες καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἢ μία σιαγὼν καὶ τὸ ἡμισὺ του κρανίου· οἱ ὀδόντες ἄνευ χειλέων καὶ ἡ βίς του νὰ ἦναι ὡς νεκροῦ κρανίου ὀπαί· πρόσθετος εἰς ταῦτα ὀφθαλμοὺς δύο ἐξέχοντας ἄνευ βλεφάρων, εἰς ὄλον αὐτῶν τὸ λεύκωμα, ἐρυθρὰ δὲ ἐπουλὴ νὰ καλύπτῃ δίκην ἐπιδερμίδος τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μία βόμβα μετέβαλεν εἰς ἔκτρωμα καὶ εἶπέτε μοι, παρακαλῶ, ἂν ἡ καρδία σας ἀντέχει νὰ ἐξετάσῃ μετὰ γαλήνης καὶ συμπαιθῶς τὸν δικαιότερον πόλεμον, οὐχὶ πόλεμον τοῦ ὁποίου τὰ αἷτια δὲν ἐνεπνευσεν ὁ θεός. . . . ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ζώντος αὐτοῦ μορμολυκειοῦ ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι, διατὶ ὁ θεὸς ἐνώθεσε τὴν ζωὴν τῶσων ὄντων

εις την διάκρισιν του ανθρώπου την ζωὴν αὐτοῦ ἐκρέμασεν εἰς τοῦ τυχόντος, εἰς τοῦ ἐλαχίστου ἀντικειμένου τὰς χεῖρας; . . . . .

Κατηθύνθη πρὸς τὸν θάλαμόν μου καὶ κατεκλίνθη συνένδυτος, μὲ πρόθεσιν νὰ βρεμβάσω, ἐνόμιζα δὲ, ὅτι εἰσέτι ἐρέμβαζα, ἂν καὶ παρηλθον δώδεκα ὀλόκληραι ὥραι, ὅτε ὁ θόρυβος τῆς ἀλύσου μὲ ἀφύπνησε, διότι φαίνεται, ὅτι ἀπεκοιμήθη. Μὴ γὰρ ὅμως καὶ ὁ βρεμβὸς δὲν εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπιβροήν ὑπνου; μὴ γὰρ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔχει τὰς ὄνειρώξεις του καὶ δὲν λυπεῖται, ὅταν συνερχόμενος ἀπὸ τι περιστατικὸν βλέπει, ὅτι ἀπόλεσε τὰς γλυκυτέρας ἰδανικὰς ἀπολαύσεις του; ἢ δὲν εὐχαριστεῖται ἀποσπώμενος ἐκ τῶν βασανιζόντων αὐτὸν πειρασμῶν, ὅπως ἐν τῇ ἀφύπνησιν του ἀπαλλάττεται ἐφιάλτου τινος; κατ' ἐμὲ, ταῦτόν εἶναι τὸ βρεμβάζειν τοῦ ὑπνώττειν.

Εἰς τὸν θόρυβον λοιπὸν τῆς ἀφαιθείσης ἀλύσου, ἀφύπνησθη καὶ ἐτεινάχθη τῆς κλίνης μου· προσέτριψα τοὺς βεβαρυμένους ὀφθαλμούς μου καὶ διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ θαλαμίσκου εἶδα, ὅτι ἠγκυροβολήσαμεν εἰς πόλιν· ἀνέβην ὡς ἤμην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ὅποια χαρὰ, ὅτε ἀνεγνώρισα τὸν Πειραιᾶ.

Πάντατε κατευόδιον, θεέ μου! ἀνεφώνησα, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν ὠραῖον τῆς Ἑλλάδος οὐρανόν, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα ἐμπνέει τὴν σταθερότητα καὶ ἐνταυτῷ τὴν πνευματικὴν ποικιλίαν, ὡς τὰς ποικίλας μεταβολὰς τῆς ζωηρᾶς ἀτμοσφαιράς του . . .

Ἐδόθη ὅλος σπουδῆ εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς ἀποβάσεως, ἥτις ἐγένετο τὴν 10 π. μ. καὶ μετὰ ἡμισίαν ὥραν, εὐρέθην τοποθετημένος ἐντὸς τῆς καλύβης, ἀφ' ἧς ἐμπνεόμενος σὰς γράφω εἰς λαδωμένο χαρτὶ (διότι ὁ φύλαξ ἡμῶν ἀνέτρεψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν λυχνίαν) καὶ ἐμβάπτων τὴν καλλιγραφικὴν πένα μου, ἥτις εἶναι ἀπὸ ὀρνέου πτερόν, εἰς μελάνην κατασκευασμένην ἀπὸ ζύσματα τοῦ καπνοδόχου· οὐχ ἤττον ὅμως, ἰδοὺ τὸ ταξείδιόν μου ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως μέχρι Πειραιῶς, αὐτὰ εἶναι αἱ πτωχαὶ ἐντυπώσεις μου εἰς δύο νύκτας καὶ μίαν ἡμέραν, ὅσας διήρκεσεν ὁ διάπλους — Εἶναι ἔργον μέγα, διότι ἐγράφη εἰς μίαν ὀλόκληρον νύκτα ἀϋπνίας μου, ὥστε θὰ μὲ συγχωρήσῃ νομίζω ὁ ἀναγνώστης — (διότι ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἔχω ἀναγνωστρίας) ἂν μυρίζῃ ὑπνου· εὐχομαι δὲ τὰ ὀρνιθοσκαλισμάτα ταῦτα ἢ μάγισσα πλέον Χάρης νὰ μεταβάλλῃ εἰς μίαν ἐπιστολὴν τᾶχα περιηγητοῦ . . . . .

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Ἄ! ἰδοὺ σε τελospάντων χαριτωμένε μου· τόσην ὥραν ζητῶ τὴν ἄκραν τῆς οὐρᾶς σου διὰ νὰ τηλεγραφῆσωμεν, καὶ ποῦ οὐρά.

— Χι, χι! μὲ συγχωρεῖτε τελospάντων, ἀλλὰ τὴν εἶχα, βλέπεις ἀναμίζει εἰς τὰ ἀνακατόματα τῆς ἀτυνομικῆς διευθύνσεως, καὶ μόλις κατόρθωσα νὰ τὰ φέρω εἰς ἰσοζύγιον· βλέπεις, δύσκολος λογαριασμός καὶ ὁ Κύριος ὑπουργός ἐνόμιζε μέχρι τινος, ὅτι ἤθελε ζημειωθῆ ἂν ἐξωφλοῦσε μετὰ τοῦ Κυρίου ἀτυνόμου· τελospάντων ἀφοῦ τὸν εἶπα, κύριε ὑπουργέ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος λυπηθεῖτε τον δὲν εἶναι εἰς τὰ σωστά του, πάει νὰ τὰ χάσῃ.

— Καὶ ποῦ τὸ εἰξεύρεις τοῦ λόγου σου, μοῦ λέγει.

— Ποῦ τὸ εἰξεύρω· τὸ εἰξεύρω, διότι προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἀπέστειλε κλητῆρας εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν ἀφροδισιακῶν νοσημάτων καὶ εἰήτησε μάλινα σκεπάσματα (βελεντζές) διὰ νὰ σκεπᾶσθ τὴν ζύμην τοῦ ἄρτου ὅπως δι' αὐτῶν τὴν θεσμίην καὶ τὴν φέρῃ εἰς ὥραν φουρνίσματος. Δηλαδή, κύριε πρωθυπουργέ, μὲ τὰ σκεπάσματα τὰ ὅποια ἐκαλύφθησαν ὅλοι οἱ χολεριασάντες, σκεπάσματα εἰς τὰ ὅποια σήμερον τυλίσσονται τόσο νοσηλεύμενοι ἀπὸ ἄσχημα πάθη, ὁ κύριος διευθυντής, ἤθελε καὶ καλὰ νὰ σκεπᾶσθ τὸν ἄρτον, ὅστις ἐμῶν νὰ διαθρέψῃ τὸν λαόν.

— Μὰ λοιπὸν αὐτὸς εἶναι διὰ δέσιμο· πρέπει, πρέπει, εἶπε τότε ὁ Κύριος ὑπουργός, πρέπει καθὼς βλέπω νὰ τῷ ἀπονεμηθῇ ἢ ἀπολυτήριος εὐχρέσκεια . . . . .

— Πρέπει, πρέπει κύριε ὑπουργέ, δόξα σοι ὁ θεός! ἔπειτα θὰ κάμετε καὶ ψυχικὸ, ὁ ἄνθρωπος εἶναι οἰκογενειάρχης δὲν δύναται πλέον νὰ ὑπηρετήσῃ, διότι ὅσον ἰσχυράν καὶ ἂν ὑποθέσατε μίαν κεφαλὴν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντέχῃ καθ' ἑκάστην ἐκτεθημένη εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἄνεμον· ἔτυχε, βλέπεις, μίαν στιγμὴν ἀσκεπῆς καὶ ἐπῆρε ἀέρα Αἰ! τί εἶναι λοιπὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος; πολλὸ θέλει τᾶχα νὰ χάσῃ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός του;

Αὐτὸ δὰ τὸ ἐκατάλαβε καὶ ὁ ἴδιος, ὅτι δὲν δύναται νὰ σταθῇ ἐφιππος πλέον καὶ διατοῦτο ἔλαβε ἀμαξίδιον, ἀλλὰ τὰ συμβάντα εἶναι μεγάλα καὶ σπουδαῖα, αἱ ἀσχολίαι πολλαί· ἔπειτα ἀπ' ἐδῶ ὁ Γιαννακὸς νὰ τὸν φορτώνεται, ἀπ' ἐκεῖ ὁ βοηθὸς νὰ τὸν συκοφαντῇ τὸ ὑπουργεῖον νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ πρόστιμον διὰ τοὺς Γιαννητσαρισμούς του, αὐτὰ ὅλα εἶναι σκάνδαλα τὰ ὅποια θλίβουσι τὴν εὐοιθησίαν του, καὶ ἰδοὺ ζητεῖ βλέπει, νὰ νύξῃ ἀπὸ τὸν νοσοκομεῖον.

— Αἰ, σιώπα, φλόγαρο μὲ ἐζάλησες, μὲ ἀηδίασες. —

— Ὅχι δὰ, δὲν τὸ ἐπίστευα· ἀφοῦ σοῦ λαλῶ περὶ τῆς καλῆς ἀστυνομίας καὶ περὶ ἄρτου νὰ ἀηδιάζης, εἶναι δυνατόν ποτέ; ἀλλὰ φαίνεται μου, ὅτι εἶσαι χορτασμένος, διότι δὲν πιστεύω νὰ ἀμφιβάλλης περὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ τοῦ ἐπισημοῦ, καθόσον δὲν μὲ ἐρώτησες νὰ σοῦ ἀπαντήσω· ἀλλὰ μὴ νομίσης πάλιν, ὅτι τὰ κάμνει ἐπὶ κακοῦ ὄχι, ὄχι! σὲ διαβεβαίω, ὅτι ὁ Κύριος ἀστυνόμος οὐδ' εἶναι ἰκανὸς νὰ σκεφθῆ, οὐδ' ἔχει τὸν καιρὸν, ἂν θέλῃς, διότι τὰς διαταγὰς του τὰς δίδει ἢ ἐπιππος ἢ εἰς τὸν κυλιόμενον τροχὸν τῆς ἀμάξης του, νομίζω.

— Σατανᾶ! πολλὰ ἐφλυάρησες.

— Τῷ ὄντι, ἄλλα ἤρχόμην νὰ σοῦ εἶπω καὶ ἄλλα, μὰ τὸν ἀστυνόμον! μοὶ ἐνέπνευσεν ὁ νυκτικὸς σου σκοῦφος. Ἠρχόμην νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸ θέατρον Ἑλληνικῆ παραστάσις, λοιπὸν γρήγορα.

— Αἰ! στάσου δὰ νὰ τεινάζω ὀλίγον τὸν τρίβῶνά μου.

— Ναί! μυρώσου ἀλήθεια, στίλβωσε τὴν κόμην σου, διότι νομίζεις, ἄκακε γέρο, ὅτι θὰ ἦναι ἡ συνάθροισις τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου καθὼς εἰς τὰ ἀλλόγλωσσα μελοδράματα . . . . .

— Ἀλλὰ τί;

— Ἀλλὰ τί; κάμε γρήγορα, διότι ἡ παράστασις ἄρχεται εἰς τὰς ἑπτὰ, εἶναι παρὰ τέταρτον, καὶ κατόπιν θὰ ἴδῃς ὅποιος κόσμος θὰ ἦναι, ἐκτὸς τῆς σπείρας τοῦ ἀγνώμονος ἐγωῖσμοῦ τὴν ὁποίαν ὁ θεατρῶνις κύριος Καμπούρογλος ἐφρόντισε νὰ προσκαλέσῃ δωρεάν, διότι αὐτὴ ἀνέλαβε καὶ πάλιν, καθὼς καταλαμβάνεις, νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον καὶ νὰ μορφώσῃ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὰ ἦθη μας φαναριστικῶς — Βιάδιζε ὅμως, διότι δὲν θὰ εἰρωμεν θέσιν νὰ καθήσωμεν, δι' ἐμὲ δὰ δὲν μὲ μέλει τόσῳ, καθίζω ὅπου τύχει, ὅπου εἴρω καινὸν, εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνός, εἰς τὴν βράχην τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ σὺ; διότι τὸ πλῆθος συνέβρευσε πολὺ, μόλις ὁ ἄτυχος Ἕλληνας εἶδεν, ἐπὶ τῆς μαύρης σανίδος τῆς κρεμαμένης κατὰ μέσον τῆς Αἰολοσερμαϊκῆς ὁδοῦ γεγραμμένον μεγάλως Ἑλληνικοῖς γράμμασιν

ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.

ἠλεκτρίσθη, ἢ καρδία του ἐσκήρτισε ζωηρὰ καὶ ὁ πτωχὸς ἐργάτης θὰ κοιμηθῆ ἀδείπνητος, διότι ἡ χαρὰ, ὅτι θὰ ἀκούσῃ Ἑλληνικὴν παράστασιν τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ ὅτι πεινᾷ· ἀλλ' οἱ κύριοι μορφωταὶ ἔπρεπε νομίζω, νὰ ἀργίσωσιν ἀπὸ Ἑλληνικὰς ὑποθέσεις, τῆς Ἐθνικῆς δόξης, τῶν ἀπλουστᾶτων ἐθίμων, τῶν ἠθῶν σας τῶν ἡμέρων καὶ ἀπονηρεύτων καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν ραδιουργίαν τοῦ Σύλλερ.

— Εὖγε πονηρὲ μου, εἶσαι φιλέλληνας, βλέπω μὲ τὰ σωστά σου.

— Ὅχι δὰ τόσον, ἀλλ' ἀκολουθῶ τῆς δαιμονίδος μητρὸς μου τὴν παραγγελίαν «Θέλεις παιδί μου (μοῦ ἔλεγε καλὴ τῆς ὥρα) νὰ ἦσαι ἀσφαλὴς καὶ ἀγαπητὸς ἀπ' ἐκείνους οἵτινες σὲ θεωροῦν

ξένον: τρώγῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο πιτάκι, καὶ πίνει ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήρι ὅπου τρώγει καὶ πίνει ὁ οἰκοκύριος.»

— Λοιπὸν ὁ Ἔρωτα καὶ ἡ ραδιουργία εἶναι ξένο πιτάκι, γέροντά μου, τοῦ ὁποίου τὸ σφῶν περιεχόμενον, προστίθεται νὰ στηλιτεύσῃ ἄγρια πάθη, νὰ σατυρίσῃ χαμερπεῖς καὶ ἀτίμους εὐγενεῖας, ραδιουργίας αἰσχρὰς, τὰς ὁποίας ἡ κοινωνία σας δὲν ἐννοεῖ, διότι ἀκόμη δὲν ἀπέκτησεν εὐγενεῖς . . . . .

Τὶ χρησημεῖ λοιπὸν ὁ ἔρωτα καὶ ἡ ραδιουργία εἰς τὸν Ἕλληνα, ἔλεγα προχθὲς εἰς ἓνα κύριον, ὄχι πολὺ μεγάλον πραγματικῶς, ἀλλὰ φανταζόμενον ἑαυτὸν μεγάλον, διότι ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ἐξώστου του, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἔδυνεν, ἔβλεπεν, καθὼς ὅλη ἡ σπείρα τοῦ ξενισμοῦ, εἰς τὴν ἐκτεινομένην σκιάν τοῦ καπνοδόχου τὴν κεφαλὴν τοῦ πετεινοῦ, ὅστις κοσμεῖ αὐτὸν, καὶ τὴν ἐξελάμβανε ὡς ἰδικήν του, ἐπειδὴ εὕρισκεν ὁμοιότητα εἰς τὴν λοφίαν, διότι ἔτυχε ἐν ἡμέρᾳ παρατάξεως νὰ φορῇ καὶ αὐτὸς τρικέρατον πῖλον.

— Χρησιμεῖ δὲ νὰ διασκεδάξῃ καὶ τὸ σχολολόγιον, φίλε, ὁ συρφετώδης λαὸς, μοὶ ἀπεκρίθη, ὅστις δὲν ἐννοεῖ εἰς ξένην γλῶσσαν αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα.

— Δηλαδή θὰ γίνῃ ἐν εἶδος μεταφράσεων θεατρικῶν, ἀφοῦ αἱ μεταφράσεις τῆς Πανδώρας δὲν ἔχουν πλέον πέρασι καὶ θὰ δωθῇ εἰς τὸν Καμπούρογλου τὸ προνόμιον νὰ μεταβάλλῃ εἰς Χαρτόσημον πάντα διεφθαρμένον καὶ ρυπαρὸν χάρτην, προσθέτων ἐπ' αὐτοῦ τὰς σφραγίδας ὅσας ἄλλοτε ὑπεξείρασαν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ταμείου· καὶ ὁ Ἕλληνας λαὸς θὰ ἦναι ὑποχρεωμένος νὰ πληρῶνῃ μὲ τὸ εἰσπλητήριόν του τὴν σπατάλην καὶ τὴν διαφθοράν;

— Τὶ σὲ μέλει, καλότυχε! ἤκουσα εἰς ἀπάντησιν· δὲν ἀφίνεις νὰ τρέχῃ ὁ κόσμος, καθὼς τρέχει, ἢ σὺ τὴν διορθώσῃς; — Ἐπειτα τὸ δράμα τοῦ Σύλλερ εἶναι ἀριστούργημα.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ δὲν εἶναι Ἑλληνικὸν τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον νομίζω συσταίνεται διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ θὰ βλέπῃ, θὰ ἀκούῃ ἐπευφημουμένας τὰς ἀρετὰς του καὶ τὰς κακίας, τὰ ἐλαττώματά του κωμωδοῦμενα. Διὰ τῶν Ἑλληνικῶν δραμάτων μορφοῦται, γίνονται ὁπαδὸς τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποστρέφεται τὴν κακίαν τὴν ὁποίαν τῷ παρουσιάζωσι βδελυκτὴν.

Ὅποια ὅμως ἡ ὠφέλεια, ὅταν ἄγνωστα ἐγκλήματα, κακίαι πρωτοφανεῖς εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν πλοκὴν των, πορουσιάζωνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς; μόνον τοῦ κακοῦ, νομίζω, ὁ νοῦς λεπτύνεται, διότι πάσχει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐνώπιόν του ἀναπτυσσομένην πρωτοφανῆ πλεκτάνην τῆς διαφθορᾶς, ἐνῶ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ ἀγνὸν αἴσθημα δηλητηριάζεται εἰς τῆς ραδιουργίας τὰ πικρὰ δηλητήρια καὶ ἀρχίζει νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἧτις προστοιμάζεται, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς ζωηρὰς αὐτὰς διδασκαλίας.

— Αξιόλογα, πονηρέ μου, αλλά νομίζω, ότι εφθάσαμεν εἰς τὸ θέατρον, φρόντισε τώρα διὰ εἰσητήρια.

— Μὴν ἀνησυχῆς, ἀκούσε ὅμως καὶ ὁποῖαν ἀπάντησιν ἔλαβα. —
ΧΙ! ΧΙ! νὰ γελᾷς. — Α! mon cher! μὴ δὴ τόσο ἀυστηρὸς
HMEIS ἀκόμη δὲν ἐσκέφθημεν σοβαρὰ ἐπ' αὐτοῦ, αὐτὸ εἶναι μία δο-
κιμὴ, διὰ νὰ ἰδῶμεν ἂν ἐπιτυχᾶν ἡ ὑπόκρισις, εἰ δὲ ἐννοεῖται ὅτι . .

... Δὲν γέλως λοιπὸν, γέροντα;
— Νὰ γελᾷσω; ταλαίπωρε λαέ, πανταχόσε ληστεύεσαι . . .
Ἐντούτοις, δαιμόνιον, ἰδοὺ ἡμεῖς εἰς τὸ θέατρον βέβαια καταλαμ-
βάνεις, ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς τὸν γύρον σου.

— Τὸν γύρον μου, τὸν γύρον μου ἐννοεῖται.
— Προσοχὴ δὲ, ἰδοὺ μὲ τόσῃν ὀρμῇν εἰσινάχθης, ὥστε συνέτριψας
τὰς ὑέλους τοῦ πολυελαίου.

— Καὶ πάλιν καλὴ σου τύχη ὅπου δὲν ἦσαν πλήρη ἐλαίου αἱ λυ-
χνίαι, διότι βλέπεις μολὶς ἦσαν καὶ ἐσβέσθησαν ὁ καλὸς Καμπού-
ρογλους ἤρχησε τὴν οἰκονομίαν, καλὸς οἰωνός!

Πᾶ! πᾶ! τί κόσμος εἰς τὸ ὑπερφῶν, ὁ λαὸς, ἡ περιέργεια συν-
θλίβεται, διότι ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦναι εἰς ἴστανται δέκα, καὶ οὕτω
ἀναπληροῦνται τὰ δωρεὰν δοθέντα εἰσητήρια, ἀδιάφορον δὲ τί θὰ
συμβῆ, ἀρκεῖ ὁ λογαριασμός τοῦ Καμπούρογλου νὰ ἀφίγη κέρδος.

Τὰ θεωρεῖα κενὰ, ὀλίγαι χαρίεσαι Ἕλληνίδες στολιζοῦσιν ὡς ἀ-
δάμαντες τὴν παρουσίαν τοῦ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐνῷ ἡ ψοφοδὴς
ἀριστοκρατεῖα δὲν ἐκαταδέχθη, ἀπῆλθον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλη-
νικὴν παράστασιν, διότι δὲν καταλαμβάνει, λέγει, τὴν θηριώδη γλώσ-
σαν, τῆς Ἑλλήν. σκηνῆς, θέλει τὸν ἀριστοφάνην, τὸν Σοφοκλῆν ἂν ἦτον
μεταφρασμένος εἰς τὸ Ἰταλικόν, μάλιστα. — Αἴ! ὁ ἴγῃ ὑπομονὴ ὀλίγη
θετε, ἔλθετε, εἰς πότε τὴν Τραβιάταν καὶ τὸν Barbieri. — Ω! πόσον
ὀκνηροὶ εἶμεθα αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἐγὼ καὶ ὁ ἀβδηρίτης μου εἴμεθα
ὅτι γελᾷσωμεν αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἐγὼ καὶ ὁ ἀβδηρίτης μου εἴμεθα
ὅτι γελᾷσωμεν αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἐγὼ καὶ ὁ ἀβδηρίτης μου εἴμεθα
ὅτι γελᾷσωμεν αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἐγὼ καὶ ὁ ἀβδηρίτης μου εἴμεθα
ὅτι γελᾷσωμεν αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἐγὼ καὶ ὁ ἀβδηρίτης μου εἴμεθα

— Νὰ ἐννοοῦμεθα ὅμως, Ἑλληνικὸν θέατρον, Ἑλληνικαὶ ὑποθέσεις
ἀλλὰ . . . Πλὴν σὺ πά, προσοχὴ, Σατανᾶ χειροκρότησε, χειροκρό-
τησε, ἤρχησεν, Ἑλληνικὴ φωνὴ ἀντήχησεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὁ ἦχος
αὐτῆς ῥέει, ῥέει ἐναρμόνιος. Εὐγε, εὐγε! ὦραία — ὦραιότερα ἂν καὶ τὸ
δράμα ἦτον Ἑλληνικόν.

— Εὐγε, εὐγε πανταχόσε ἀκούεται, τὰ θεωρεῖα, ἡ πλατεῖα χειρο-
κροτεῖ ζωηρὰ, καὶ εὐστοχα καθόλην τὴν διάρκειαν τοῦ δράματος. Εἰς τὸ
ὑπερφῶν γίνεται μικρὰ κατάχρησις τῶν εὐφημισμῶν καὶ ὁ γέλως ἐ-
νίσταται φαίνεται ἄκαιρος, πλὴν τὸ ἀποδίδομεν εἰς τὴν ζωηρὰν χαρὰν
τοῦ κοινού, διότι ἐννοεῖ, ἀκούει τὴν γλῶσσαν του καὶ δὲν δύναται
νὰ κρατηθῆ ὡς ἦτον ὅμως χειροκροτοῦν ἐπιδοκιμάζει ἰδέας μᾶλλον
ἢ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὑποκριτῶν, οἵτινες μᾶς ἔδωσαν πλείοτερον παρ'
ὅ,τι ἠλπίζαμεν.

Ὁ Κύριος Μανούσος τῷ ὄντι ὑπεκρίθη θαυμάσια τοῦ Φερδινάνδου

τὰς συγχινήσεις, ἂν καὶ τὸ μέρος τοῦ ἦτο τὸ δυσκολότερον ἐλάχισται
δὲ ἐλλείψεις εἰς πρώτην παράστασιν εἶναι μηδέν.

Ὁ Κύριος Καρτέσιος πολὺ καλὰ ἐπαίξε τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος
Μύλλερ, ἂν δὲ ἐπέσυρε τὸν γέλωτα εἰς μέρη σοβαρὰ, τοῦτο εἶναι ἐ-
λάττωμα τῆς κακῆς μεταφράσεως τοῦ δράματος, καθ' ἣν δὲν ἐφυ-
λάχθη ἀναλογία φράσεως.

— Ἡ φέρουσα τὸ πρόσωπον τῆς Λουίζης, δίδει πολλὰς ἐλπίδας
καλῆς ὑποκριτίας, ἂν εἰς τὴν διαρκῆ φωνὴν τῆς δώσῃ στροφὴν τινα,
διότι τὸ μονότονον ἤχει κακῶς, καὶ ἂν προσέξῃ νὰ ἦναι παθητικώτερα.

— Ἡ δὲ ὑποκρινομένη τὴν Λέδην δὲν ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ εὐα-
ρεστήσῃ ἂν καὶ περιορισμένα ἔχει τὰ σχήματα, καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀ-
δικεῖ τὴν καλὴν ἐκ στήθους ἀπαγγελίαν τῆς.

Ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Μύλλερ, λέγομεν, ὅτι εἶναι χαριστάτη καὶ ἔχει
μέλλον ἐπιτυχίας, ἂν προσέξῃ ὀλιγωτέρως νὰ ἔχῃ χειρονομίας πρὸ
πάντων δὲ θέλει ἐπιτύχει εἰς κωμωδίαν — ὅπως καὶ ὁ νέος Καμπιῶ-
της ὁ φέρων τὸ πρόσωπον τοῦ Αὐλάρχου, φαίνεται νέος μὲ πολλὴν
κωμικὴν χάριν καὶ δεικνύει ἐμφυτον πάθος τοῦ ἐμπαίζειν τὰς τε-
τριμμένας *ζυλευγενεῖας* των.

Περὶ τοῦ Κυρίου Καπέλα δὲν λέγομεν τίποτε, διότι καὶ τὸ μέρος
τοῦ ὡς Προέδρου δὲν εἶναι τὸ δυσκολότερον ἄλλως εἶναι γνωστὸς
εἰς τὸ Πανελλήνιον καὶ δὲν θέλομεν νὰ τὴν κάμωμεν τὴν παρατήρησιν,
ὅτι σιγαλωτέρα φωνὴ καὶ προσοχὴ διαρκῆς τῶν στάσεων του θέλει
προκαλέσει χειροκροτήματα, διότι φοβούμεθα μὴ ποτε μᾶς εἰπωσιν
μεροληπτικούς.

Ὁ ὑποκρινομένος τὸν γραμματέα του εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσῃ
εἰς τὴν τόλμην καὶ ὀλίγην λεπτότητα καὶ τὸν ὑποσχόμεθα ἐψυφημίας.

Ἐν γένει δὲ πάνδημος ἀπεδόθη ἐπιτυχία εἰς τὸ πρῶτον αὐτὸ δειγμα,
τοῦλάχιστον διὰ τὴν τόλμην καὶ παρησίαν τῶν ὑποκριτῶν ὅθεν ἂν
ἡ Κυβέρνησις τῷ ὄντι προτίθεται τὴν μὲρφοσιν Ἑλληνικοῦ θεάτρου
καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ Ἑλληνικὰς ὑποθέσεις, δὲν
συμβουλευόμεν, διότι ἀρκετὸν νοῦν ἔχει, ἀλλὰ προτρέπομεν νὰ κα-
θαρίσῃ τῶν ἠθοποιῶν τὰ πρόσωπα, ἐκλέγων τὰ καταλληλότερα πρὶν
εἰσχωρήσῃ ἡ γάγγραινα καὶ ὁ φθοροποιὸς σκώληξ — διότι εἰς τὴν
καθαρὰν καὶ καλῶς ἐννοουμένην τῶν ἠθοποιῶν τάξιν, διόλου δύσκολον,
ἀνωτέρας ἱκανότητος καὶ νοημοσύνης τέκνα νὰ προσφερθῶσιν ἐθέλονται
ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τότε ἰδοὺ τὸ μέγα ἠθικὸν παράδειγμα, ἰδοὺ τῷ ὄ-
φελει τῶν Ἑλληνικῶν ὑποθέσεων καὶ ἡ πρόοδος εἰς τελειοποίησιν
μελοδραμάτων.

Δ. Ν. ΒΡΑΥΖΑΝΟΣ.

ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ!

Ἐντολὴν ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω, ὅτι οἱ Φαριανοὶ συνοικίζονται καὶ τὴν ἱστορικὴν Ἑρέτριαν μετονομάζουσι — Νέα Φαρὰ.

Οἱ συμπεριπολισταὶ τοῦ Κανάρη, οἱ περισωθέντες ἐκεῖνοι ἀετοὶ, ὧν τὸ βλέμμα δὲν ἐθαμβοῦτο εἰς τὴν λάμπιν τῆς πυρκαϊᾶς τὴν ὅποιαν ὁ θαυλὸς τῶν ἠναπτῶν εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὰ ξύλινα τεῖχη, ἔρχονται σήμερον νὰ στήσωσι μίαν φωλεὰν, μίαν καλύβην, εἰς ἣν νὰ ἐναποθέσωσι τὰ τέκνα τῶν.

Ἡ καρδία σας βεβαίως θέλει σκιρτήσει ἀπὸ χαρὰν, εἰς τὴν εἰδησιν τοῦ συνοικισμοῦ τούτου, καθὼς ἐθλίβη ἀπὸ πόνον, ὅταν τότε εἰς τὰς ἀγιασμένας ἐκεῖνας ἡμέρας ἠκούσθη ἡ καταστροφὴ τῶν.

Τότε καὶ Ἕλληνες, καὶ φιλέλληνες προσεφέρατε, πατριῶταί! τὸν ἓνα χεῖτῶνα σας διὰ τὸν γυμνὸν Φαριανόν, σήμερον προσεφέρατε, δότε τὸν ὄβολόν σας εἰς τὴν νέαν γενεάν, πρὸς αὐτᾶσιν βιβλιοθήκης διὰ τὸν ἀρτιγενῆ δῆμον τῶν Φαριανῶν, καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν τέκνων τῶν θέλει εἶσθαι ἴση τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν πατέρων, ὅταν μίαν ἡμέραν ἐγκύπτοντα εἰς τὰ ἄξια συγγράμματα, τὰ ὅποια τοῖς προσφέρετε, ἀναγινώσκουσιν ἐπὶ κεφαλῆς χρυσοῖς γράμμασιν, ὅτι ὁ δεῖνα πατριώτης ἐδωρήσατο . . . .

Καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐκάστοτε δημοσιευόμενα τὰ ὄνόματα τῶν δωρητῶν, καὶ τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ὑπὲρ ἀπέστειλον ἡμῖν, θέλει εἶσθαι δείγμα τῆς εὐγενοῦς προσφοράς τῶν.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Σ. — Συνεπεῖα τῆς ἀνωτέρω εἰδοποιήσεως, πολλοὶ τῶν φιλοφαριανῶν προφορικῶς τε καὶ δι' ἐπιστολῶν μοι ἀνήγγειλον, ὅτι πρόθυμοι εἶναι νὰ πλουτίσωσι διὰ τῆς πατριωτικῆς προφορᾶς τῶν τὴν συσταίνοντων βιβλιοθήκην τῶν — Νέων Φαρῶν — καὶ ἀπὸ τοῦδε ὑπὲρ τοὺς 25 τόμους εὐρίσκονται εἰς χεῖρας μου, ὡς κατόπιν θέλω δημοσιεύσει τὰ ὄνόματα τῶν δωρητῶν καὶ τὸ βιβλίον ὃ ἕκαστος προσέφερεν.

Μὴ θέλων ὅμως νὰ ἀναδεχθῶ μόνος ἐγὼ τὸ βᾶρος τῆς διαφυλάξεως τῶν ἱερῶν τούτων προσφορῶν, εἰδοποιῶ, ὅτι τὰ βιβλία ταῦτα, θέλουν παρακατατίθεσθαι εἰς χεῖρας τῆς ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ συνοικισμοῦ ἐπιτροπῆς συγκειμένης ὑπὸ τῶν ΚΚ.

Α. Μοναρχίδην.

Α. Ἀποστόλῃν.

Κ. Νικόδημον καὶ

Δ. Ι. Κοντζιά.

Οἵτινες ἐν καιρῷ θέλουν φροντίσει καὶ παραδώσωσιν αὐτὰ εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν Νέων Φαρῶν.

Δ. Ν. Β.